

Arrest

nr. 257 587 van 1 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS *loco* advocaat L. RECTOR en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 september 2019 en heeft zich vluchteling verklaard op 26 september 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 17 maart 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 18 september 2020.

1.3. Op 10 december 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Je bezit de Iraakse nationaliteit en bent op X 2004 in X (Thi Qar) geboren. Je bent dus minderjarig. Je bent een soenniet van Arabische origine. Je woonde steeds in Zubair (Basra). Je ging naar school tot het tweede middelbaar. Je vader werkt als vastgoedmakelaar en verdient hier goed mee. Hij werd in april 2018 een eerste keer telefonisch bedreigd door leden van 'asaib'. Ze zeiden dat hij geld moest betalen in ruil voor bescherming. Als hij niet zou betalen zouden jullie ontvoerd of gedood worden. Jouw vader betaalde hen in april, juli en september 2018 telkens het gevraagde geld. Enkele dagen na de derde betaling werd hij wederom opgebeld met de vraag geld te betalen. Je vader werd toen kwaad en weigerde nog te betalen. Ze zeiden hem dat hij hier spijt van zou krijgen. Op 27 september 2018 poogden ze jou te ontvoeren voor jullie deur. Je slaagde erin aan hen te ontkomen. Jouw vader ging enkele keren naar het politiebureau, maar daar werd telkens enkel zijn klacht geregistreerd en werd hem verder aangeraden thuis te blijven, zonder dat er verdere stappen werden ondernomen. Hierop besliste je vader dat jullie het land zouden verlaten. Jullie vertrokken uit Irak op 30 september 2018. Bij de oversteek vanuit Turkije naar Griekenland raakte je van de rest van jouw gezin gescheiden. Zij werden vanuit Turkije naar Irak teruggestuurd, terwijl jij wel in Griekenland aankwam. Van daaruit regelde je gezinsherenging met je oom Y.(...) S.(...) M.(...) (CG X; O.V.X) die hier in België de vluchtelingenstatus kreeg toegekend. Je kwam in België aan op 24 september 2019. Op 26 september 2019 werd je verzoek om internationale bescherming hier geregistreerd. Je vader, broers en zus wonen momenteel terug in dezelfde wijk in Zubair als voorheen, zij het op een ander adres. Je vader wordt ook daar nog steeds regelmatig afgeperst door de leden van 'asaib'.

Ter staving van jouw verzoek leg je volgende originele documenten voor: je identiteitskaart (d.d. 11/10/'15), je paspoort (d.d. 5/11/'15) en een verzendbewijs. Tevens leg je kopieën neer van de overdracht van de verantwoordelijkheid van de zorg om jou aan je oom, documenten in verband met de klacht die werd ingediend en de vertaling hiervan.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door jou aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat je noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

*Allereerst moeten enkele **inconsistenties** in jouw verklaringen worden vastgesteld, waardoor de geloofwaardigheid van jouw asielmotieven wordt aangetast. Zo verklaar je bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) expliciet niet te weten welke groepering jouw vader bedreigde. Je bracht toen de bedreigingen ook niet in verband met het feit dat jullie soenniet zouden zijn. Bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) verwijst je plots wel naar het feit dat jullie soenniet zijn en blijkt u plots te weten dat jullie bedreigd werden door de sjiiitische militie asaib. Dit is zeer opmerkelijk. Je herhaalt vervolgens wel nog verschillende keren dat het hen wel*

degelijk enkel om jouw vaders geld te doen was. Hij verdiende immers goed als vastgoedmakelaar. Jullie hadden verder geen problemen. Je verklaart eerst ook dat het mensen uit Zubair waren die jullie bedreigden (CGVS p.8, 13, 16, 19, 25), maar later beweert je dan weer niet te weten of ze al dan niet uit Zubair afkomstig waren. Ook dit is zeer opmerkelijk, al ontken je even later tijdens het gehoor ooit te hebben gezegd dat ze uit Zubair kwamen (CGVS p.19). Op een gegeven moment verklaar je ook dat jouw vader jullie bedreigers herkende (CGVS p.14). Nochtans beweert je op een ander moment dat hij hen nooit in levende lijve heeft ontmoet. Hij werd enkel telefonisch door hen bedreigd. Jullie hebben hen nooit gezien (CGVS p.15, 17). Dergelijke incoherente verklaringen komen jouw geloofwaardigheid niet ten goede.

Het is tevens bevreemdend te moeten vaststellen dat je beweert niet te weten of er getuigen waren toen men jou probeerde te ontvoeren (CGVS p.19). Immers, in de door jou neergelegde documenten in verband met de **klacht** die werd ingediend, wordt expliciet melding gemaakt van ooggetuigen. Ook dit is zeer opmerkelijk. Dat je aldus klaarblijkelijk niet op de hoogte bent van de inhoud van deze documenten en dat er in de klacht bovendien geen melding wordt gemaakt van de groepering die jullie zou hebben bedreigd hoewel jullie hier wel degelijk een idee van hadden, doet twifelen aan de authenticiteit ervan, temeer daar het slechts kopieën betreffen dewelke gemakkelijk kunnen worden gemanipuleerd. Daarenboven dient een zeker voorbehoud te worden gemaakt bij het voorleggen van Iraakse stukken, aangezien ze - zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier, blauwe map) - zeer gemakkelijk via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, kunnen verkregen worden.

Verder blijf je opmerkelijk **vaag** met betrekking tot verschillende aspecten van je relaas. Zo kun je zeer weinig vertellen over de groepering waarvan je ten aanzien van het CGVS beweert dat ze jullie bedreigde. Je houdt het op de sjiiitische militie "asaib", maar kunt niet de volledige benaming ervan geven. Het zou nochtans kunnen verwacht worden dat je (ondertussen) de vollediger naam zou kennen van de groepering die jullie het land zou hebben doen ontluchten. Het zouden gevaarlijke mensen zijn die losgeld wilden van je vader. Je weet evenmin of ze afkomstig zijn uit jouw regio. Tevens kun je geen namen geven van lokale leiders of verantwoordelijken van deze organisatie. Je weet zelfs niet wie de grote leider ervan is. Dergelijke vage verklaringen komen jouw geloofwaardigheid niet ten goede. Je nam bovendien zelfs niet de moeite om bijvoorbeeld via het internet meer informatie op te zoeken over deze organisatie (CGVS p.15-16). Het feit dat je je geen enkele moeite hebt getroost hier meer over te weten te komen, doet wederom afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van jouw ingeroepen vrees.

Voorts verklaar je persoonlijk nooit problemen te hebben gehad omdat je **soenniet** bent (CGVS p.25). Volgens jouw verklaringen zijn soennieten in de meerderheid in Zubair (CGVS p.6). De laatste periode dat jij in Irak was vonden er geen aanslagen of incidenten plaats bij jou in de regio (CGVS p.6). Bovendien was je er in Irak niet van op de hoogte dat soennieten problemen ondervonden in jouw regio. Je hoorde na je vertrek uit Irak wel via je vader dat er ooit drie soennieten zouden zijn vermoord in Zubair, maar hoe die personen heetten, wanneer ze gedood werden, waar in Zubair dit plaatsvond of door wie ze gedood werden, weet je allemaal niet (CGVS p.25-26). Je kunt daarenboven geen voorbeelden geven van andere personen die net als jullie werden afgeperst onder dreiging van ontvoering of moord. Je hebt hier ook niet naar geïnformeerd (CGVS p.25) of andere informatie ontvangen, bijvoorbeeld van uw vader. Een dergelijke laconieke houding doet des te meer afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door jou ingeroepen vrees.

Bovendien valt ook jullie gedrag niet te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Immers, hoewel asaib reeds vanaf april 2018 geld voor jullie deur zou zijn komen afhalen en dus wist waar jullie woonden, bleven jullie toch tot 30 september 2018 op datzelfde adres wonen (CGVS p.6, 16-17). Ook na hun terugkeer naar Irak vestigden je vader, broers en zus zich terug op jullie oude adres. Ook momenteel wonen ze, zij het op een ander adres, nog steeds in **dezelfde wijk**. Daarenboven **werkt je vader** zelfs nog steeds, terwijl hij nochtans degene was die rechtstreeks werd bedreigd (CGVS p.7-8, 20-21, 24). Dit is des te meer opmerkelijk daar je verklaart dat de politie hem expliciet aanraade om thuis te blijven en dus niet te gaan werken (CGVS p.13). Je beweert weliswaar dat hij nog steeds via dreigtelefoons wordt afgeperst, maar blijft hierover wederom vaag. Je verklaart dat ze regelmatig langskwamen om geld voor de deur op te halen, maar weet niet wanneer dit de eerste keer plaatsvond, noch hoe vaak dit gebeurde of hoeveel hij hen nog betaalde in totaal (CGVS p.22-23). Dat je vader er dan toch voor koos daar te blijven wonen en nog steeds te blijven werken, holt de ernst van jouw relaas en beweerde vrees dan ook verder uit. Het is tevens opmerkelijk te moeten vaststellen dat je bij de DVZ zelfs geen melding maakte van het feit dat jouw vader ook na zijn terugkeer naar Irak nog werd afgeperst. Nochtans verklaarde je aan het begin van het

persoonlijk onderhoud alle redenen naar aanleiding van je verzoek te hebben kunnen opgeven (CGVS p.4). Jouw bewering dat je er niet over hebt verteld omdat er niet naar werd gevraagd kan niet overtuigen (CGVS p.24).

Er dient dan ook te worden besloten dat uw asielmotieven onvoldoende aannemelijk zijn. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Het feit dat jouw oom Y.(...) S.(...) M.(...) (CG X; O.V.X) in het verleden de status van vluchteling werd toegekend, heeft geen doorslaggevende invloed op de inschatting van jouw vrees voor vervolging. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers individueel en op zijn eigen merites te worden beoordeeld.

De overige door jou voorgelegde **documenten** kunnen bovenstaande appreciatie tevens niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier immers slechts je originele identiteitskaart (d.d. 11/10/'15), je paspoort (d.d. 5/11/'15), een verzendbewijs en de kopie van de overdracht van de verantwoordelijkheid van de zorg om jou aan je oom. Deze vormen enkel een indicatie met betrekking tot aspecten van jouw relaas die niet betwist worden door het CGVS.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de **EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg

verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatie-richtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in jouw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar je afkomstig bent. Gezien jouw verklaringen met betrekking tot jouw herkomst uit Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Basra te worden beoordeeld.

Het Iraakse zuiden omvat de provincies Babil, Basra, Thi Qar, Karbala, Maysan, Muthanna, Najaf, Qadisiyah en Wasit. Uit de beschikbare informatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de **COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, niet rechtstreeks verwickeld waren in het offensief dat de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS) in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. De Popular Mobilisation Forces (PMF) rekruteerden er wel tal van jongeren om ISIS in de Centraal-Iraakse provincies te bestrijden en ISIS voerde acties uit in Zuid-Iraakse provincies. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Dit belette evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegde op het Iraakse grondgebied.

De Iraakse autoriteiten hebben de controle over Zuid-Irak. De Iraqi Security Forces (ISF) en de PMF zijn er in alle provincies aanwezig. De tribale cultuur is sterk aanwezig in de zuidelijke provincies van Irak. De plaatselijke stammen spelen dan ook een belangrijke rol in elk aspect van de Zuid-Iraakse samenleving.

In Zuid-Irak is ISIS hoofdzakelijk in de provincie Babil actief. Niettegenstaande Babil in 2018 gespaard bleef van grootschalige aanslagen, voerde ISIS er in de loop van dat jaar meerdere raids uit, met name in het noordoosten langs de grens met de provincie Anbar en in de stad Jurf al-Sakhr. Bij dergelijke aanvallen werden overwegend strijders van de PMF, leden van de ISF en overheidsmedewerkers geviséerd. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers bleef beperkt. In de periode 2019 - begin 2020 werd slechts een beperkt aantal veiligheidsincidenten in Zuid-Irak toegeschreven aan ISIS. In de provincie Babil vonden er rondom Jurf al-Sakhr nu en dan aanslagen met Improvised Explosion Devices (IED's) plaats op leden van de PMF. Jurf al-Sakhr was de enige stad met een soennitische meerderheid in de regio en staat sinds 2014 onder controle van de PMF. Door haar ligging is ze van groot strategisch belang en tot op heden krijgen de oorspronkelijke inwoners geen toelating om terug te keren. In de stad Musayyab in dezelfde provincie raakten in augustus 2019 tientallen personen gewond bij een aanslag met een IED. In september 2019 eiste ISIS een aanslag op in Karbala, daarbij vielen twaalf doden.

Het geweld in Zuid-Irak is eerder tribaal en/of crimineel van aard. Het betreft onder meer inter-of intratribale geschillen, drugscriminaliteit en eerdergerelateerd geweld. Voornamelijk in de provincies Basra, Thi Qar en Missan geven onopgeloste geschillen aanleiding tot gewelddadige clashes tussen stammen met als inzet de controle over grond, olie-inkomsten of water. Omdat dit type geweld soms plaatsvond in residentiële gebieden, vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Verder gebruiken conservatieve islamitische groepen, met name in de provincie Basra, geweld tegen zaken of personen die door hen als haram (verboden) worden beschouwd.

Sinds 2015 vinden er regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening waarmee het Iraakse zuiden kampt aangeklaagd. De sociale onrust nam in juli 2018 toe nadat Iran beslist had om de elektriciteitsbevoorrading af te sluiten. De demonstraties die toen van start gingen in de provincie Basra verspreidden zich snel naar de andere provincies, waarbij het tot gewelddadige botsingen tussen betogers en de veiligheidsdiensten kwam. De golf van betogingen in juli en september 2018 werd met geweld de kop ingedrukt. Tientallen demonstranten werden gearresteerd, verwond of gedood.

Net zoals in Bagdad vinden er vanaf 1 oktober 2019 in alle zuidelijke provincies grootschalige antiregeringsprotesten plaats waarop de verschillende Zuid-Iraakse veiligheidsactoren met buitensporig geweld reageren. Hierbij worden ernstige mensenrechtenschendingen begaan. Talrijke demonstranten worden mishandeld, gearresteerd, verwond of gedood. De aan Iran gelinkte sjiiitische milities van de PMF worden door bepaalde bronnen beschouwd als de hoofdverantwoordelijken voor het disproportioneel gebruik van geweld tegen de betogers, maar ook de Iraakse autoriteiten maken zich hieraan schuldig. Vooral in de stad Nassiriya, gelegen in de provincie Thi Qar, vinden tal van incidenten plaats en werd er buitensporig geweld gebruikt tegen demonstranten. Demonstranten zelf viseerden er partijgebouwen van de aan Iran gelieerde sjiiitische milities en infrastructuur van de olie-industrie. De plaatselijke stammencultuur speelt een belangrijke rol bij de aanhoudende betogingen in Zuid-Irak. Bepaalde stammen kozen partij voor de betogers en nemen het voortouw tijdens de demonstraties. Plaatselijke stammenleiders kondigen bloedwraak af tegen leden van de veiligheidsdiensten en de PMF die geweld plegen tegen demonstranten. Het aantal slachtoffers, doden en gewonden, dat kan gelinkt worden aan de betogingen in Zuid-Irak varieert sterk van provincie tot provincie. Het met de betogingen gelieerde geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens Iraq Body Count (IBC) ligt het aantal burgerdoden in Irak in 2019 het laagst sinds het begin van hun tellingen in 2003. Het aantal burgerslachtoffers lag de voorbije jaren in Zuid-Irak relatief gezien lager dan in de rest van Irak. Dit geldt ook voor 2019. Het aantal burgerslachtoffers dat viel bij incidenten die niet gelieerd kunnen worden aan betogingen bleef beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Aldus rijst de vraag of je persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Basra in jouw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat je bij een terugkeer naar Basra een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van jouw leven of persoon.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het **EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden naar Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Aldus rijst de vraag of je persoonlijke omstandigheden kunt invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Basra in jouw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat jij bij een terugkeer naar Basra een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van jouw leven of persoon.

Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Basra. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt hij een poging om de verschillende weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen. Hij formuleert zijn verweer als volgt:

"B. Weigering vluchtelingenstatus (...)

3. Aangaande de groepering die de familie van verzoeker tot op heden bedreigt

Verzoeker gaf tijdens zijn persoonlijk onderhoud aan dat zijn familie wordt bedreigd door een militie, die zijn vader 'Al Asaib' noemde. Hij gaf tevens aan dat het een sjitische organisatie betreft.

Wie de leiders zijn van die militie ed., daar was verzoeker niet van op de hoogte, hetgeen begrijpelijk is gelet op de jonge leeftijd van verzoeker.

Ondertussen heeft verzoeker contact gelegd met zijn vader. Die geeft aan dat het in feite om 'Ahl Hak' gaat en dat de leider van de militie de naam 'Q.(...) K.(...)' draagt.

Verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud aangegeven dat zijn vader de personen die hem bedreigden (her)kende. Hij bedoelde hiermee dat zijn vader wist dat het ging om leden van 'Al Asaib'. Wanneer ze belde, wist hij ook aan de hand van hun stemmen, dat het om een nieuw dreigtelefoon van de militie ging. Het waren immers steeds dezelfde personen die hem opbelden.

Of de belagers ook van Zubair afkomstig waren wist zijn vader niet. De familie vermoedde van wel aangezien de belagers wisten waar de familie woonde, dat er geld te rapen viel, etc.

Dat gaf verzoeker ook duidelijk aan tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

4. Aangaande de omstandigheden van de poging tot ontvoering van verzoeker

Verweerster meent een argument te kunnen putten uit het feit dat verzoeker niet meer wist of er ooggetuigen waren, dit terwijl de klacht expliciet melding maakt van ooggetuigen:

Verzoeker verklaarde het volgende omtrent de poging tot ontvoering waarvan hij het slachtoffer werd (...)

Verzoeker geeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud met andere woorden aan dat hij het zich niet goed meer herinnert, dat de kans bestaat dat er ooggetuigen aanwezig waren die het incident hadden zien gebeuren.

De klacht die werd neergelegd bevat inderdaad een verwijzing naar ooggetuigen. Dat verzoeker hiervan niet op de hoogte is, maakt geen reden uit om te twijfelen over de authenticiteit ervan. Uiteraard heeft verzoeker de documenten die hij heeft aangewend tijdens de procedure doorgenomen alvorens ze neer te leggen. Gelet op zijn jonge leeftijd, liet trauma dat hij heeft doorlopen en de stress die gepaard gaat met het afleggen van een interview, is het echter perfect mogelijk dat hij zich de exacte inhoud van het document niet herinnerde en terugviel op zijn eigen herinneringen van het bewuste incident.

5. Aangaande de vervolging van soennieten in de regio van herkomst van verzoeker

Verzoeker en zijn familie zijn soennieten, net zoals vele anderen in Zubair.

Desalniettemin zijn er in de regio sjitische milities, zoals 'Al Asaib', werkzaam die zich focussen op soennieten, net zoals de familie van verzoeker.

De familie van verzoeker zijn noch het eerste, noch het laatste slachtoffer van dergelijke groeperingen. Gelijkaardige feiten gebeuren er met regelmaat van de klok (cfr. infra).

Verzoeker was er zich niet bewust van op het moment dat hij nog in IRAK verbleef. Omwille van zijn jonge leeftijd was hij hier nog niet echt bewust mee bezig.

6. Aangaande de verblijfplaats van het gezin van verzoeker en het gevaar dat zij actueel lopen

Nadat de familie gedwongen terugkeerde naar IRAK vanuit TURKIJE keerden zij niet terug naar hun oude woonplaats. Ze verhuisden naar elders in de hoop hun locatie geheim te kunnen houden.

Ondertussen heeft 'Al Asaib' hen echter al opnieuw gevonden. De dreigementen gaan gewoon voort. Momenteel slaagt de vader van verzoeker er nog in op de belagers te betalen, maar verzoeker vreest voor wat er zal gebeuren wanneer het geld opraakt.

In tussentijd spendeert de familie de meeste tijd binnenshuis. De vader van verzoeker gaat uit werken om zijn gezin te onderhouden én om aan de eisen van 'Al Asaib' te kunnen voldoen.

C. Weigering subsidiaire beschermingsstatus

Verzoeker verwijst naar hetgeen hij hierboven heeft uiteengezet.

De beslissing van verweerster schendt in ieder geval artikel 38/4 van de Vreemdelingenwet wanneer zij stelt dat de regio van waarvan de aanvrager oorspronkelijk afkomstig is, zijnde ZUBAIR, zou stabiel en veilig zijn.

Er zijn meerdere bronnen die aangeven dat er bijna dagelijks grote incidenten plaatsvinden in de ZUBAIR/BASRA-regio. (...)

Heel regelmatig komen er één of meer mensen om het leven. Meer dan regelmatig komen er gewone burgers om het leven bij deze incidenten.

De situatie in IRAK blijft uiterst volatiel en zal waarschijnlijk bijzonder snel veranderen.

Er zijn dan ook ernstige redenen om aan te nemen dat, indien verzoeker dient terug te keren, hij een reëel risico loopt om ernstige schade te lijden.

Daarom moet hij op zijn minst de status van subsidiaire bescherming krijgen.”

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een document gevoegd over de veiligheidssituatie in Basra.

2.3. Nieuwe elementen

Op 9 juni 2021 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota worden waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: het rapport “*EASO Country of Origin Information Report Iraq: Security situation*” van oktober 2020 en de “*EASO Guidance nota: Iraq*” van januari 2021.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven wordt aangetast door inconsistenties in zijn verklaringen omtrent de naam van de groepering die zijn vader bedreigde, het feit of deze bedreigingen al dan niet verband houden met het feit dat zij soenniet zijn, het feit of het al dan niet mensen uit Zubair waren die hen bedreigden en of zijn vader de bedreigers al dan niet herkende, (ii) hij beweert niet te weten of er getuigen waren toen men hem probeerde te ontvoeren, terwijl in de door hem neergelegde documenten in verband met de klacht die werd ingediend nochtans expliciet melding wordt gemaakt van ooggetuigen, de vaststelling dat hij aldus klaarblijkelijk niet op de hoogte is van de inhoud van deze documenten en er in de klacht bovendien geen melding wordt gemaakt van de groepering die hen zou hebben bedreigd, hoewel zij hier wel degelijk een idee van hadden, doet twifelen aan de authenticiteit ervan, temeer het slechts kopieën betreft die gemakkelijk kunnen worden gemanipuleerd en Iraakse stukken zeer gemakkelijk via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, kunnen verkregen worden, (iii) hij zeer weinig kan vertellen over de groepering waarvan hij ten aanzien van het CGVS beweert dat ze hen bedreigde en het feit dat hij zich geen enkele moeite heeft getroost om hier meer over te weten te komen wederom afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees, (iv) hij verklaart persoonlijk nooit problemen te hebben gekend omdat hij soenniet is, hij er in Irak bovendien niet van op de hoogte was dat soennieten problemen ondervonden in zijn regio en hij geen voorbeelden kan geven van andere personen die net als zij werden afgeperst onder dreiging van ontvoering of moord, (v) hun gedrag – hoewel asaib reeds vanaf april 2018 geld voor hun deur zou zijn komen afhalen en dus wist waar zij woonden, bleven zij toch tot 30 september 2018 op datzelfde adres wonen, zijn familieleden vestigden zich ook na hun terugkeer naar Irak terug op hun oude adres en wonen momenteel, zij het op een ander adres, nog steeds in dezelfde wijk en zijn vader werkt nog steeds, terwijl hij nochtans degene was die rechtstreeks werd bedreigd – niet te rijmen valt met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, hij beweert dat zijn vader nog steeds via dreigtelefoons wordt afgeperst maar hierover wederom vaag blijft, het feit dat zijn vader er dan toch voor koos om daar te blijven wonen en nog steeds te blijven werken de ernst van zijn relaas en beweerde vrees verder uitholt en hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van het feit dat zijn vader ook na diens terugkeer naar Irak nog werd afgeperst, (vi) het feit dat zijn oom in het verleden de status van vluchteling werd toegekend geen doorslaggevende invloed heeft op de inschatting van zijn vrees voor vervolging daar elk verzoek om internationale bescherming individueel en op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld, (vii) de overige door hem voorgelegde documenten enkel een indicatie vormen met betrekking tot aspecten van zijn relaas die niet betwist worden en (viii) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er voor burgers in Zuid-Irak thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat, hij nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn

persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Basra, het CGVS evenmin beschikt over elementen die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld en uit de beschikbare informatie bovendien blijkt dat personen die naar Irak wensen terug te keren via de internationale luchthavens van Basra en Najaf naar hun bestemming in Zuid-Irak kunnen reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, oordeelt de commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen als zou zijn vader worden afgeperst en bedreigd door leden van 'asaib', noch aan het feit dat deze groepering verzoeker probeerde te ontvoeren nadat zijn vader weigerde om nog te betalen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om het geheel van de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft.

Immers, in zoverre verzoeker het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde onwetendheden en incoherenties in zijn verklaringen poogt te vergoelijken door de wijzen op zijn jonge leeftijd, het trauma dat hij heeft opgelopen en de stress die gepaard gaat met het afleggen van een interview, slaagt hij er geenszins in te overtuigen.

Vooreerst merkt de Raad op dat het persoonlijk onderhoud aangepast was aan de leeftijd van de verzoeker en uitgevoerd werd door een gespecialiseerde medewerker van het Commissariaat-generaal in het bijzijn van zijn voogd en raadsman. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker bij zijn oom en tante woont en helemaal op zijn gemak is (persoonlijk onderhoud, p. 4). Niettegenstaande verzoeker van zijn vader en familie gescheiden werd in Turkije en een tijdlang als minderjarige in Griekenland zonder familie verbleef en dit mogelijks een grote impact heeft gehad op verzoeker, benadrukt de Raad dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij bij machte is om voor de diverse asielinstanties een afdoende juist en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat ook van een jeugdig persoon kan worden verwacht dat hij in iedere fase van het onderzoek afdoende geloofwaardige verklaringen kan afleggen over de gebeurtenissen die hem/zijn familie ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen en zijn verblijf in Griekenland een zware indruk nagelaten.

Zoals wordt toegelicht in de bestreden beslissing, slaagt verzoeker er echter niet in de door hem voorgehouden feiten geloofwaardig voor te stellen. Elk gehoorgesprek brengt overigens stress en emoties met zich mee en de interviewer houdt hiermee rekening, maar *in casu* is er, verzoekers blote beweringen dienaangaande buiten beschouwing gelaten, geen gegeven voorhanden dat stress of traumatische ervaringen hem zouden verhinderd hebben de waarheid te vertellen en doorheen de administratieve procedure duidelijke, correcte, eensluidende en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Verzoeker brengt overigens geen medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband of waaruit zou kunnen blijken dat zijn cognitieve en mentale functies ernstig verstoord zouden zijn waardoor hij niet in staat zou zijn om de essentie van zijn asielrelaas op een duidelijke, volwaardige en geloofwaardige manier uiteen te zetten. Uit niets blijkt aldus dat verzoeker tijdens het uiteenzetten van zijn asielmotieven op de Dienst Vreemdelingenzaken of op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in staat zou zijn geweest om correcte, volledige en coherente verklaringen af te leggen.

Verzoeker, die ten tijde van het persoonlijk onderhoud 16 jaar oud was, brengt met de verwijzing naar zijn jonge leeftijd op het ogenblik dat de feiten zich zouden hebben voorgedaan (14 jaar) overigens geen valabele verklaring bij waarom hij zich, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, naar aanleiding van zijn verzoek om internationale bescherming in België niet grondig bij zijn vader zou hebben geïnformeerd over de volledige toedracht van de feiten. Dit klemmt des te meer nu verzoeker bij zijn oom woont en hij contact heeft met zijn vader. Het is immers van het grootste belang dat de Belgische autoriteiten een duidelijk zicht hebben op zijn situatie en de problemen die hij en zijn familie zouden gekend hebben. De vaststelling dat verzoeker zich klaarblijkelijk deze moeite niet heeft getroost en hij zelfs niet op de hoogte blijkt te zijn van de inhoud van de documenten die hij neerlegt ter staving van zijn asielrelaas, valt niet te verenigen met de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem geschetste vrees. Het valt dan ook weinig ernstig te noemen en kan zijn geloofwaardigheid geenszins herstellen dat verzoeker pas na confrontatie met een negatieve beslissing in voorliggend verzoekschrift bijkomende informatie aanreikt die hij via zijn vader zou hebben bekomen.

Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter volharden in en verwijzen naar zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het formuleren van *post-factum* verklaringen, het bevestigen van één versie van zijn tegenstrijdige verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en het tegenspreken van de

gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermogt zijn geloofwaardigheid te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten in de bestreden beslissing correct als volgt: *“Het is tevens bevreemdend te moeten vaststellen dat je beweert niet te weten of er getuigen waren toen men jou probeerde te ontvoeren (CGVS p.19). Immers, in de door jou neergelegde documenten in verband met de klacht die werd ingediend, wordt expliciet melding gemaakt van ooggetuigen. Ook dit is zeer opmerkelijk. Dat je aldus klaarblijkelijk niet op de hoogte bent van de inhoud van deze documenten en dat er in de klacht bovendien geen melding wordt gemaakt van de groepering die jullie zou hebben bedreigd hoewel jullie hier wel degelijk een idee van hadden, doet twifelen aan de authenticiteit ervan, temeer daar het slechts kopieën betreffen dewelke gemakkelijk kunnen worden gemanipuleerd. Daarenboven dient een zeker voorbehoud te worden gemaakt bij het voorleggen van Iraakse stukken, aangezien ze - zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier, blauwe map) - zeer gemakkelijk via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, kunnen verkregen worden.”* en *“De overige door jou voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie tevens niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier immers slechts je originele identiteitskaart (d.d. 11/10/15), je paspoort (d.d. 5/11/15), een verzendbewijs en de kopie van de overdracht van de verantwoordelijkheid van de zorg om jou aan je oom. Deze vormen enkel een indicatie met betrekking tot aspecten van jouw relaas die niet betwist worden door het CGVS.”*

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielaanvraag, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.7.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Irak zou hebben gekend of zal kennen.

2.7.2. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van het *“EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation”* van maart 2019 en de COI Focus *“Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak”* van 20 maart 2020 dat er voor burgers in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Uit deze informatie blijkt dat de Iraakse autoriteiten de controle hebben over Zuid-Irak. Er wordt aangestipt dat ISIS in Zuid-Irak hoofdzakelijk actief is in de provincie Babil en dat het geweld in Zuid-Irak eerder tribaal en/of crimineel van aard is. Voornamelijk in de provincies Basra, Thi Qar en Missan geven onopgeloste geschillen aanleiding tot gewelddadige clashes tussen stammen met als inzet de controle over grond, olie-inkomsten of water. Verder gebruiken conservatieve islamitische groepen, met name in de provincie Basra, geweld tegen zaken of personen die door hen als haram (verboden) worden beschouwd. Daarnaast blijkt uit de beschikbare informatie dat er sinds 2015 regelmatig manifestaties plaatsvinden in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening waarmee het Iraakse zuiden kampt aangeklaagd. De sociale onrust nam in juli 2018 toe nadat Iran beslist had om de elektriciteitsbevoorrading af te sluiten. De golf van betogingen in juli en september 2018 werd met geweld de kop ingedrukt. Net zoals in Bagdad vinden er voorts vanaf 1 oktober 2019 in alle zuidelijke provincies grootschalige antiregeringsprotesten plaats waarop de verschillende Zuid-Iraakse veiligheidsactoren met buitensporig geweld reageren en waarbij ernstige mensenrechtenschendingen worden begaan. De aan Iran gelinkte sjiitische milities van de PMF worden door bepaalde bronnen beschouwd als de hoofdverantwoordelijken voor het disproportioneel gebruik van geweld tegen de betogers, maar ook de Iraakse autoriteiten maken zich hieraan schuldig. Het aan de betogingen gelieerde geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin

van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook de meer recente landeninformatie die de verwerende partij middels haar aanvullende nota aanleverde, met name het rapport “EASO Country of Origin Information Report Iraq: Security situation” van oktober 2020 en de “EASO Guidance nota: Iraq” van januari 2021, is geenszins van aard om een ander licht te werpen op de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak en specifiek in de provincie Basra, waarvan verzoeker afkomstig is.

Samen met de commissaris-generaal concludeert de Raad dat er in Zuid-Irak in het algemeen en in de provincie Basra in het bijzonder voor burgers thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist voorgaande analyse doch brengt in voorliggend verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De aan het verzoekschrift gevoegde informatie, die overigens van minder recente datum is dan de informatie bijgebracht door verwerende partij, ligt immers geheel in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Zuid-Irak in het algemeen en in de provincie Basra in het bijzonder is gesteund. De Raad brengt nogmaals in herinnering dat artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Zoals blijkt uit voorgaande analyse, beantwoordt de huidige situatie in Zuid-Irak echter niet aan voormelde voorwaarden.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt in de bestreden beslissing daarnaast nog op: *“Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden naar Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.”* Ook deze informatie wordt door verzoeker niet met andersluidende informatie ontkracht.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS